

ЗБОРНИК ПРЕСУДА ПРЕКРШАЈНИХ СУДОВА

Израда ове публикација омогућена је подршком америчког народа путем Америчке агенције за међународни развој (USAID) кроз Пројекат за реформу правосуђа и одговорну власт и не мора неопходно одсликавати ставове USAID или Владе Сједињених Америчких Држава.

Издавач:

Удружење судија прекршајних судова Републике Србије,
Хаџи Проданова 11,
Београд

Уредник:

За Удружење судија прекршајних судова РС Мирослав Јањетовић,
судија Вишег прекршајног суда у Београду

Тираж:

600 ком

Штампа:

АТЦ, Београд

Београд, 2012.

1.

Жалба изјављена од стране ММ као законског заступника окривљеног НН (како се у жалби наводи) на основу овереног овлашћења пред основним судом, сматраће се жалбом изјављеном од стране неовлашћеног лица

Из образложења:

Пресудом прекршајног суда окривљени НН оглашен је кривим и осуђен за прекршај из чл.331 ст.1 тач.21 у вези чл.101 Закона о безбедности саобраћаја на путевима.

Против првостепене пресуде жалбу је изјавио ММ, у жалби наводећи, као законски заступник по основу овлашћења од стране окривљеног овереног пред основним судом.

Поступајући по жалби и службеној дужности Виши прекршајни суд је утврдио да је жалба изјављена од стране неовлашћеног лица, па је применом чл.240 Закона о прекршајима исту одбацио. Наиме одредбама чл.229 ст.1 Закона о прекршајима прописано је да жалбу на одлуку првостепеног прекршајног суда могу изјавити окривљени и подносилац захтева, а ставом 3. истог члана да у корист окривљеног жалбу може изјавити његов бранилац, брачни друг, сродник у првој линији по крви, брат, сестра, законски заступник, усвојитељ, усвојеник, хранитељ и лице са којим живи у ванбрачној заједници.

Подносилац жалбе је навео да је законски заступник по основу овереног овлашћења кога је приложио уз жалбу у коме стоји да окривљени НН овлашћује ММ „ да у његово име врши све радње у судским и другим поступцима а нарочито да подиже тужбе и да их повлачи, да покреће кривичне поступке и да од истих одустаје, да признаје тужбене захтева и да се истих одриче, да закључује судска и вансудска поравнања без ограничења..и да самостално и у целости и делимично пренесе на треће правно лице или физичко лице...“.

Како је законски заступник физичког лица одређен законом или актом државног органа на основу закона, то физичко лице може имати законског заступника ако је малолетно (тада су законски заступници

малолетног родитељи или усвојитељ, старатељ или хранитељ) као и по-
словно неспособно пунолетно лице, када се његов законски заступник
одређује актом државног органа.

Како је у конкретном случају жалбу изјавио ММ наводећи у ис-
тој да је законски заступник окривљеног НН на основу овереног ов-
лашћења пред основним судом, то је Виши прекршајни суд имајући у
виду напред наведено донео одлуку да се жалба ММ одбаци као жалба
изјављена од стране неовлашћеног лица.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.23736/11 од 04.11.2011.године)

2.

Начин извршења заштитне мере одузимања предмета пре- кршаја, односно робе која је предмет царинског прекршаја – специфична роба (лекови)

Из образложења :

Пресудом прекршајног суда, окривљени НН оглашен је кри-
вим због прекршаја из чл.333 ст.1 Царинског закона и осуђен на нов-
чану казну у износу од 10.000,00 динара, обавезан је да плати трошко-
ве прекршајног поступка, а на основу чл.385 ст.1 Царинског закона из-
речена му је заштитна мера одузимања робе која је предмет извршења
прекршаја, (ради се о већој количини различитих лекова), и која ће по
правоснажности пресуде бити продата путем јавне продаје, а против-
вредност остварена продајом бити уплаћена у буџет Републике Србије.

Подносилац захтева Министарство финансија Управе царина,
Царинарница Димитровград, изјавио је жалбу којом предлаже да се до-
несе другачија одлука у делу одлуке која се односи на начин извршења
заштитне мере, наводећи да се ради о роби, односно лековима за које су
прописани посебни услови за стављање робе у промет и употребу и да
се заштитна мера не може извршити продајом од стране царинарнице.

Виши прекршајни суд је испитујући првостепену пресуду у делу
који се побија жалбом у односу на начин извршења заштитне мере на-
шао да су жалбени наводи основани, јер се ради о лековима за које

постоји посебан поступак стављања у промет и употребу регулисан Законом о лековима и медицинским средствима. Чланом 144 наведеног закона предвиђено је да се лекови, полазне супстанце, као и други материјал који се употребљава у поступку производње и промета лекова на велико, као и израде галенских, односно магистралних лекова, којима је истекао рок употребе или за које је утврђена неисправност у погледу његовог прописаног квалитета, као и лековима којима је забрањен промет, односно који су под условима прописаним овим законом повучени из промета, морају уништити у складу са овим законом.

На основу напред наведеног Виши прекршајни суд је сходно чл.243 Закона о прекршајима донео одлуку да се првостепена пресуда преиначи у делу одлуке о начину извршења заштитне мере, робе која је предмет прекршаја и која је првостепеном пресудом одузета од окривљеног на тај начин што ће иста сходно чл.250 Царинског закона бити уступљена Агенцији за лекове и медицинска средства, као овлашћеној институцији за послове пре издавања дозволе за стављање у промет лекова и за активности које се обављају после стављања у промет, а ради уништења.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.29302/11 од 09.12.2011.године)

3.

Начин извршења заштитне мере одузимања предмета прекршаја, односно робе које је предмет царинског прекршаја – специфична роба (веће количине филтера за цигарете, машинице за прављање и паковање папира за цигарете, као и већа количина разног дувана)

Из образложења:

Пресудом прекршајног суда, окривљени НН оглашен је кривим због прекршаја из чл.292 ст.1 тач.3 у вези чл.63 Царинског закона и осуђен на новчану казну у износу од 7.000,00 динара, обавезан је да плати трошкове прекршајног поступка, а на основу чл.298 Царинског закона изречена му је заштитна мера одузимања робе која је пред-

мет извршења прекршаја без накнаде и то 2000 комада филтера за цигарете, 10 комада машиница за прављење и 1 паковање папира за цигарете, коју ће извршити Министарство финансија РС, Управе царине, Референт за продају робе и која ће по правоснажности пресуде бити продата путем јавне продаје а средства добијена продајом робе уплатити на рачун буџета РС као и заштитна мера трајног одузимања без надокнаде 20 кг разног дувана а који ће се комисијски од стране Министарства финансија РС, Управе царине нешкодљиво уништити, у смислу чл.298 Царинског закона и чл.48 Закона о прекршајима.

Подносилац захтева Министарство финансија Управе царина, Царинарница Ниш изјавио је жалбу због одлуке о заштитној мери, наводећи да је повређен чл.235 тач.5 и чл.237 Закона о прекршајима као и чл.289 ст.2 Царинског закона у делу спровођења заштитне мере, односно поступања са одузетим предметима прекршаја јер је предмет прекршаја специфична роба која се не може продати већ се мора уништити, па предлажу да се побијана пресуда преиначи тако што ће се наложити уништење 2000 комада филтера за цигарете, 10 комада машиница за прављење и 1 паковање папира за цигарете.

Виши прекршајни суд је испитујући првостепену пресуду у делу који се побија жалбом у односу на начин извршења заштитне мере нашао да су жалбени наводи неосновани. Наиме чл.289 ст.2 Царинског закона, роба која се не може продати, односно употребити због здравствених, ветеринарских, фитосанитарних, сигурносних или других разлога прописаних законом уништава се под царинским надзором, у складу са прописима, а према ст.3 истог члана, робом из ст.2 овог члана сматрају се и дуванске прерађевине које нису обележене на прописан начин, а како предмети прекршаја на које се односи жалба подносиоца, нису дуванске прерађевине из чл.285 ст.3 Царинског закона (у које спадају резани дуван, дуван за лулу, дуван за жвакање и бурмут) нити су штетни по здравље, односно не постоје разлози због којих би наведени предмети морали бити уништени под царинским надзором.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.28404/11 од 17.11.2011.године)

4.

Околност да се против окривљеног води кривични поступак због кривичног дела фалсификовања исправе из чл.335 ст.2 у вези ст.1 КЗ, није разлог да исти буде ослобођен прекршајне кривице за прекршај из чл.332 ст.3 у вези чл.334 ст.1 и 2 тач.1 Царинског закона

Из образложења:

Пресудом прекршајног суда окривљени НН оглашен је кривим због прекршаја из чл.332 ст.3 а у вези чл.334 ст.1 и 2 тач.1 ст.1 Царинског закона и осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, обавезан је да плати трошкове прекршајног поступка, а на основу чл.385 ст.5 Царинског закона изречена му је заштитна мера одузимања робе која је предмет извршења прекршаја, односно путничко моторно возило марке „ПЕЖО 405 ГЛД“ рег.бр.НИ201-310, сиве металик боје, са бројем шасије VF315BB1208095770 и бројем мотора 038150 са саобраћајном дозволом серијски број СР038150.

Против првостепене пресуде жалбу је изјавио окривљени из свих законских разлога, а између осталог навео да чињенично стање није утврђено и да је суд погрешно када је одбио приговор у погледу вођења кривичног поступка, јер окончање кривичног поступка би требало да да одговор да ли је реч о истом возилу које је окривљени префарбао или о два возила.

Виши прекршајни суд је испитујући првостепену пресуду нашао да је чињенично стање у првостепеном поступку правилно и у потпуности утврђено, да је окривљени оглашен кривим због прекршаја из чл.332 ст.3 у вези чл.334 ст.1 и 2 тач.1 Царинског закона у својству саучесника, односно као лице које је примило предмет за који је знао или могао знати да је предмет прекршаја, да изрека пресуде у делу чињеничног описа садржи све околности и чињенице које чине обележје прекршаја за који се окривљени оглашава кривим и да није од утицаја на другачију одлуку околност да се против окривљеног води кривични поступак због кривичног дела фалсификовања исправе, из чл.355 ст.2 у вези ст.1 КЗ, јер је другачија радња извршења овог кривичног дела и прекршаја за који је првостепеном пресудом оглашен кривим, као саучесник у извршењу

прекршаја непријављивања царинском органу робе коју уноси у царинско подручје. Наведено кривично дело не обухвата обележја прекршаја из чл.332 ст.3 а у вези чл.334 ст.1 и 2 тач.1 Царинског закона, већ се ради о два различита дела, различитог описа радње, која само потичу из истог чињеничног основа. Поред тога, у питању је различит заштитни објекат у случају кривичног дела у односу на царински прекршај где је заштитни објекат усмерен на спречавање недозвољеног увоза возила, мимо царинске процедуре и без плаћања царинских дажбина, и спречавање коришћења и правног промета са таквим возилима у земљи.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.2968/12 од 24.01.2012.године)

5.

Погрешна примена чл.40 Закона о прекршајима када се окривљеном правном лицу и одговорном лицу за учињене прекршаје из чл.72 ст.1 и 2 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање изричу новчане казне противно одредбама чл.35 ст.1 Закона о прекршајима

Из образложења:

Пресудом прекршајног суда окривљено правно лице „ММ“ и одговорно лице у правном лицу НН, оглашени су кривим за прекршаје из чл. 72 ст.1 и 2 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, те је применом чл.40 Закона о прекршајима правном лицу изречена новчана казна у износу од 15.000,00 динара, а одговорном лицу у износу од 3.000,00 динара. (прекршај из 2010.године)

Подносилац захтева за покретање прекршајног поступка Пореска управа, Филијала Ц-Алексинац, изјавио је жалбу због битне повреде одредаба прекршајног поступка и повреде одредаба материјалног права из Закона о прекршајима и других прописа као и због одлуке о прекршајним санкцијама, наводећи да иста није правилно донета јер је одредбама чл.72 ст.1 и 2 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање прописана новчана казна од 100.000,00 до 1.000.000,00 динара за правно и од 5.000,00 до 500.000,00 динара за одговорно лице,

а одредбама чл.35 ст.1 тач.1 и 2 Закона о прекршајима прописано је да се Законом или Уредбом новчана казна може прописати у распону од 5.000,00 до 150.000,00 динара за физичко лице или одговорно лице а за правно лице у распону од 100.000,00 до 2.000.000,00 динара, као и да је чл.40 Закона о прекршајима прописано да ако се приликом одмеравања казне утврди да прекршајем нису проузроковане теже последице а да постоје олакшавајуће околности које указују да се и блажом казном може постићи сврха кажњавања, прописано казна се изузетно може ублажити тако што се може изрећи казна испод најмање мере казне која је прописана за тај прекршај, али не испод најмање законске мере те врсте казне, па тако није јасно на основу ког прописа и критеријума су окривљенима изречене новчане казне као у побијаној пресуди. Предложено је да се првостепена пресуда укине и окривљенима изрекну адекватне новчане казне.

Виши прекршајни суд је нашао да је жалба подносиоца захтева у погледу одлуке о казни основана, односно нашао да је првостепени суд противно одредбама чл.40 ст.1 а у вези чл.35 ст.1 Закона о прекршајима окривљеном правном лицу изрекао новчану казну у износу од 15.000,00 динара а окривљеном одговорном лицу новчану казну у износу од 3.000,00 динара, па је донео одлуку да се ожалбена пресуда у делу одлуке о казни преиначи на тај начин што ће се окривљеном правном лицу уместо новчане казне од 15.000,00 динара изрећи новчана казна у износу од 100.000,00 динара, а одговорном лицу уместо новчане казне у износу од 3.000,00 динара изрећи новчана казна у износу од 5.000,00 динара, односно изрећи минималне новчане казне прописане Законом о доприносима за обавезно социјално осигурање.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.2057/11 од 12.04.2011.године)

6.

Примена чл.243 Закона о прекршајима, односно преиначење првостепене пресуде којом су окривљени ослобођени кривице у осуђујућу пресуду, с обзиром да је Виши прекршајни суд нашао да су одлучне чињенице у првостепеном поступку утврђене и да је с обзиром на утврђено чињенично стање треба донети другачију одлуку

Из образложења :

Пресудом прекршајног суда окривљено правно лице и одговорно лице у правном лицу ослобођени су кривице за прекршај из чл.35 ст.1 тач.3 у вези ст.2 Закона о санитарном надзору, да до дана 22.02.2011.године нису поступили по решењу санитарне инспекције од 14.04.2010. године којим им је наложено отклањање санитарно - хигијенских и грађевинско - техничких недостатака у млечном павиљону и магацину воћа на зеленој пијаци, јер постоје околности које искључују прекршајну одговорност окривљених.

Подносилац захтева за покретање прекршајног поступка Министарство здравља, Сектор за инспекцијске послове, Одсек за санитарни надзор Ниш изјавио је жалбу због неправилне оцене доказа, указујући да окривљени ни у једној тачки нису поступили по решењу санитарног инспектора којим им је наложено отклањање санитарно-хигијенских и грађевинско-техничких недостатака у млечном павиљону и магацину воћа на зеленој пијаци, као и да за поступање по решењу које се тичу опреме, хигијене није била потребна грађевинска дозвола.

Виши прекршајни суд је нашао да је првостепени суд извео све неопходне доказе, да су у поступку саслушани овлашћени представник правног лица и одговорно лице у правном лицу који су признали наводе из захтева за покретање прекршајног поступка, наводећи да је цена радова била висока, као и да је Управа за планирање и изградњу одбацила њихов захтев за добијање дозволе за изградњу објекта и извођење радова јер нису имали комплетну документацију, односно доказ о праву својине и да објекат није био уцртан, да је саслушан као сведок санитарни инспектор који је остао при поднетом захтеву. Виши прекршајни суд је нашао да је првостепени суд донео погрешну одлуку када је

окривљене ослободио кривице јер је првостепени суд у образложењу своје пресуде навео да су окривљени учинили прекршај за који се захтевом терете али их је ослободио кривице са образложењем да нису одговорни јер постоје разлози који искључују одговорност окривљених, односно да су имали намеру да поступе по решењу санитарног инспектора и да су предузели мере за добијање дозволе али да је њихов захтев одбачен.

Виши прекршајни суд је нашао да није било основа за примену чл.218 ст.1 тач.2 Закона о прекршајима, односно за доношење ослобађајуће пресуде обзиром да окривљени нису поступили по решењу санитарног инспектора (што је неспорно утврђено у спроведеном поступку) те је сходно чл.243 Закона о прекршајима преиначио ожалбену пресуду и окривљено правно лице и одговорно лице у правном лицу огласио кривим за прекршаје из чл.35 ст.1 тач.3 у вези ст.2 Закона о санитарном надзору за који су им изречене минималне новчане казне прописане наведеним Законом.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.25549/11 од 04.11.2011.године)

7.

Обустава прекршајног поступка сходно чл.216 ст.2 Закона о прекршајима за један прекршај, када је захтев за покретање прекршајног поступка поднет против окривљеног за две противправне радње истог чињеничног описа када је једна као прекршај прописана законом а друга одлуком општине

Из образложења:

Пресудом прекршајног суда окривљени НН оглашен је кривим за прекршај из чл.17 ст.1 Закона о јавном реду и миру и за прекршај из чл.33 ст.1 тач.5 Одлуке о условима за држање домаћих и егзотичних животиња и хумано хватање и уништавање паса и мачака луталица, за сваки појединачно учињени прекршај утврђена му је новчана казна у износу од 20.000,00 динара, па му је изречена јединствена новчана казна у износу од 40.000,00 динара.

Против првостепене пресуде жалбе су изјавили окривљени као и његов бранилац у којима је између осталог наведено да окривљени за исту радњу не може бити кажњен по два основа, односно да радња може представљати прекршај или по Закону о јавном реду и миру или по општинској Одлуци.

Виши прекршајни суд је разматрајући ожалбену пресуду и списе предмета нашао да је првостепени суд у доказном поступку извео све неопходне доказе и правилно и потпуно утврдио чињенично стање али је погрешно извео закључак да је окривљени учинио прекршај из чл.33 ст.1 тач.5 напред наведене одлуке, те је својом одлуком сходно чл.216 ст.2 Закона о прекршајима за наведени прекршај обуставио прекршајни поступак, јер окривљени за исту радњу не може бити два пута кажњен.

Наиме према стању у списима предмета окривљени је оглашен кривим за прекршај из чл.17 ст.1 Закона о јавном реду и миру : „ што је дана 27.03.2009.године око 13.30 часова уу ул.....између зграда бр.5 и 7 држао без надзора и заштитних средстава пса расе „ротвајлер“, услед чега је овај пас изашао испред наведене зграда и напао дете Страјиновић Лазара из Бора и за прекршај из чл.33 ст.1 тач.5 Одлуке о условима за држање домаћих и егзотичних животиња и хумано хватање и уништавање паса и мачака луталица што је наведеног пса држао противно чл.12 ст.1 наведене Одлуке „услед чега је пас дана 27.03.2009. године око 13,30 часова у.... у ул....., између зграда бр. 5 и 7, напустио ограђени простор и напао дете ММ из ...“. Како је чињенични опис радње окривљеног скоро идентичан јер је у оба случаја пас напустио ограђени простор и напао дете, то окривљени за исту радњу не може бити кажњен по два основа, односно и по Закону о јавном реду и миру и по наведеној општинској Одлуци, те како је Закон о јавном реду и миру старији пропис, то је овај суд одлучио да против окривљеног за прекршај из чл.33 ст.1 тач.5 Одлуке о условима за држање домаћих и егзотичних животиња и хумано хватање и уништавање паса и мачака луталица, поступак обустави, сходно чл.216 ст.2 Закона о прекршајима, те су у том делу жалбе окривљеног и његовог браниоца основане.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.729/11 од 21.02.2011.године)

8.

Неосновани жалбени наводи да је за прекршај из чл.72 ст.2 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање одговоран оснивач предузећа а не одговорно лице

Из образложења:

Пресудом прекршајног суда окривљено правно и одговорно лице оглашени су кривим због прекршаја из чл.72 ст.1 и 2 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и осуђени на новчане казне у износу од 100.000,00 динара (правно лице) односно 5.000,00 динара (одговорно лице).

Против првостепене пресуде жалбу је изјавила окривљена НН као одговорно лице у правном лицу наводећи да је она директор окривљеног правног лица које је „ћерка“ другог правног лица чији је власник ММ и да окривљено правно лице није било надлежно за плаћање обавеза које су предмет поступка с обзиром да ни њој нису уплаћени доприноси , да је власник вршио плаћања са рачуна своје фирме и да она није могла да утиче на пословање и на измирење обавеза према трећим лицима.

Виши прекршајни суд је нашао да су жалбени наводи неосновани јер се одговорност за предметни прекршај не може пребацити на оснивача јер је окривљена одговорно лице у смислу чл.26 ст.1 Закона о прекршајима.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.30145/11 од 16.12.2011.године)

Неразумљива изрека у погледу времена извршења прекршаја и објективног идентитета прекршаја

Из образложења:

Пресудом прекршајног суда, окривљени НН и ММ оглашени су кривим због прекршаја из чл.334 ст.1 тач.1 у вези чл.332 ст.3 и чл.64 ст.1 Царинског закона и осуђен на новчане казне у износу од по 27.918.42 динара, окривљеном ММ изречена је и заштитна мера одузимања предмета прекршаја.

Против првостепене пресуде жалбе су изјавили окривљени. Окривљени НН је у жалби навео да није утврђено тачно време извршења прекршаја, односно тачно време куповине возила и време када је требао да пријави возило за царинење а из изреке произилази да су обојица пријавили возило за царинење, док је окривљени ММ навео да је возило купио од пријатеља који му је дао копију саобраћајне дозволе и пуномоћје и које је возио све до пријаве возила царинском референту.

Виши прекршајни суд је испитујући ожалбену пресуду и списе предмета нашао да су жалбе основане и да се првостепена пресуда заснива на битној повреди одредаба прекршајног поступка из чл.234 ст.1 тач.15 Закона о прекршајима, односно да је изрека првостепене пресуде неразумљива у погледу времена извршења прекршаја као и у смислу које се прекршајно царинско дело ставља на терет окривљених.

Наиме у изреци првостепене пресуде је наведено да је дана 21.07.2009.године окривљени НН у поступку пријаве и царинења предметног возила, јер је тада уз увозну декларацију поднео фалсификовану саобраћајну дозволу и пуномоћје, у име и за рачун окривљеног ММ, док се окривљеном ММ ставља на терет да је да је средином 2007. године поднео уз увозну декларацију ту исту фалсификовану дозволу и фалсификовано пуномоћје, те из овога јасно произилази да је изрека противуречна јер се не зна ко је и када извршио подношење увозне декларације са фалсификованим исправама, а истовремено је и нејасно који се прекршај окривљенима ставља на терет јер се из чињеничног описа прекршаја то не може закључити. Окривљенима се ставља на терет погрешно подношење увозне декларације због фалсификовања ис-

права а по правној оцени дела на терет им се ставља да су били саучесници неком трећем лицу које је увезло предметно возило без пријаве царинском органу и плаћања царинских дажбина, те на такав објективни идентитет прекршаја није могла бити примењена одредба чл.64 Царинског закона.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж. 2967/11 од 24.01.2012. године)

10.

Правилна примена чл.85 ст.3 Закона о прекршајима као и када се примењују чл.179 Закона о прекршајима

Из образложења:

Пресудом прекршајног суда окривљени НН оглашен је кривим за прекршај из чл.331 ст.1 тач.21 Закона о безбедности саобраћаја на путевима и осуђен на новчану казну у износу од 15.000,00 динара, сходно чл.338 ст.1 тач.25 истог закона изречена му је заштитна мера забране управљања моторним возилом у трајању од 3 месеца а сходно чл.335 ст.1 тач.44 истог закона и 6 казних поена.

Против првостепене пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног из свих законом предвиђених разлога, наводећи да је окривљени пред замољеним судијом тражио суочење са полицајцем, да на заказан претрес није дошао из објективних разлога, као и да је примењен чл.85 Закона о прекршајима који не постоји у том Закону.

Виши прекршајни суд је размотрио жалбу, ожалбену пресуду и списе предмета и нашао да је првостепени суд правилно применио чл.85 ст.3 Закона о прекршајима.

Наиме чињенично стање по оцени Вишег прекршајног суда утврђено је правилно и потпуно. Окривљени је позван на саслушање преко замољеног судије пред којим се није изјашњавао о наводима из поднетог захтева за покретање прекршајног поступка, већ је захтвао да му се омогући суочење са полицијским службеником који је вршио контролу. Поступајући судија је из тих разлога заказао главни претрес, како би окривљени могао да се изјасни о чињеницама и доказима који га те-

рете, да на околност одбране саслуша сведока полицијског службеника и евентуално изврши суочење између њих. Окривљени се није одазвао позиву на заказани претрес а свој изостанак није оправдао, у жалби наводи да се из објективних разлога није одазвао позиву за главни претрес али то не поткрепљује ни једним доказом, те по оцени овог суда његово право на одбрану није повређено јер му је пружена могућност да се и пред замољеним судијом као и пред поступајућим изјасни о поднетом захтеву. У спроведеном поступку саслушан је као сведок полицијски службеник, извршен је увид у записник о контроли, те су били испуњени услови за примену чл.85 ст.3 Закона о прекршајима, јер се окривљени иако уредно позван није одазвао позиву нити је оправдао изостанак, а његово саслушање није нужно за утврђивање чињеница које су од важности за доношење законите одлуке.

Виши прекршајни суд је у својој пресуди навео да суочење као процесна радња није обавезна, а према одредбама чл.179 Закона о прекршајима суочење се изводи између окривљеног и сведока или другог саокривљеног ако се њихови искази не слажу у погледу важних чињеница и ако се то неслагање не може на други начин отклонити, а у овој правној ствари није ни било основа за суочење пре саслушања окривљеног и пре саслушања сведока - полицијског службеника.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.2923/12 од 23.01.2012. године)

Аутор сентенци од 1-10: судија Светлана Станковић

11.

**БИТНА ПОВРЕДА ИЗ ЧЛАНА 234. СТ. 1. ТАЧ. 15.
ЗАКОНА О ПРЕКРШАЈИМА**

**Битна повреда стоји када недостају разлози за сваку тачку
изреке у шта спадају и трошкови прекршајног поступка.**

Из образложења:

Битна повреда одредаба прекршајног поступка из члана 234. ст. 1. тач. 15. Закона о прекршајима стоји из разлога што у образложењу пресуде нема разлога за одлуку, односно, не види се на основу чега и из којих разлога је окривљени обавезан на плаћање трошкова саобраћајно техничког вештачења у износу од 21.630,00 динара и трошкова пуномоћника сведока оштећеног адвоката З. М., у износу од 20.578,00 динара. У образложењу пресуде је наведено да је одлука о трошковима прекршајног поступка, односно трошковима саобраћајно техничког вештачења у износу од 21.630,00 динара и трошковима пуномоћника сведока оштећеног адвоката З.М. у износу од 20.578,00 динара, донета узимајући у обзир имовно стање окривљеног, сложеност прекршајног поступка, а који разлози су потпуно нејасни.

Имајући у виду наведено, другостепени суд је у складу са одредбом члана 244. Закона о прекршајима, првостепену пресуду о прекршају укинуо и предмет вратио првостепеном суду на поновни поступак.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.бр. 7320/12)

Аутор сентенце: судија Габриела Анау

12.

НЕРАЗУМЉИВА ИЗРЕКА

Изрека првостепене пресуде је нејасна и неразумљива када не садржи сва битна обележја бића прекршаја због којег је окривљени оглашем кривим.

Из образложења:

Изрека првостепене пресуде је нејасна и неразумљива, с обзиром да је у чињеничном опису прекршаја наведено да се окривљени критичном приликом управљајући предметним путничким возилом кретао од правца Н. С. ка улици Николе Тесле, брзином од 73 км/час, које је за 23 км/час била више од саобраћајним знаком ограничене брзине кретања возила за насељено место С. на 50 км/час и таква радња окривљеног квалификована је као прекршај из члана 332. став 1. тачке 8. Закона о безбедности саобраћаја на путевима. Наведени прекршај чини лице које поступи супротно одредбама члана 43. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, којим је прописано да на путу у насељу, возач не сме возилом да се креће брзином већом од 50 км/час, односно брзином већом од дозвољене брзине постављеним саобраћајним знаком за цело насеље или његов део. Како се и диспозитивна и казнена одредба односе на кретање возила у насељу, које је одредбама члана 7. став 1. тачка 30. Закона о безбедности саобраћаја на путевима дефинисано као изграђен, функционално обједињен простор, који је намењен за живот и рад становника, дакле, како у насељеном месту брзина није ограничена на 50 км/час већ у насељу, који појмови нису идентични, из ког разлога је и образложење ожалбене пресуде неразумљиво, и тиме је учињена битна повреда одредаба прекршајног поступка која је утицала на законито решавање прекршајне ствари у чему је овај суд и нашао основ да првостепену пресуду сходно одредбама члана 244. Закона о прекршајима укине и спесе предмета достави прекршајном суду на поновни поступак и одлучивање.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.бр. 15728/12)

Аутор сентенце: судија Мирјана Ђурић

13.

БИТНА ПОВРЕДА ИЗ ЧЛАНА 234.СТ. 1 ТАЧКА 7. ЗАКОНА О ПРЕКРШАЈИМА

Ослобађајућа пресуда се не може донети само на основу одбране окривљеног који оспорава извршење прекршаја без проверавања исте извођењем других доказа.

Из образложења:

Одредбама члана 218. Закона о прекршајима, прописано је да ће се пресуда којом се окривљени ослобађа кривице изрећи ако дело за које се терети по пропису није прекршај, ако има околности које искључују прекршајну одговорност окривљеног, и ако није доказано да је окривљени учинио прекршај за који је против њега поднет захтев за покретање прекршајног поступка. При том је пре доношења пресуде, суд дужан да у складу са чланом 81. Закона о прекршајима, у циљу правилног и законитог доношења одлуке, изведе све расположиве доказе и утврди све прекршајно релевантне чињенице. У поступку пред првостепеним судом то није учињено, јер је у одбрани пред првостепеним судом окривљени оспоравао извршење прекршаја. Истицао је да је за заузеће места са кога је продавао саднице платио накнаду – пијачарину и списима предмета као доказ приложио фискални рачун, што је указивало на могућност да површина на којој је вршио продају садница припада пијаци која се не сматра јавном површином у смислу члана 2. Одлуке о заузећу јавних површина.

Из тог разлога је првостепени суд морао његову одбрану проверити и на поуздан начин ову чињеницу утврдити, због чега није утврђена одлучна чињеница да ли површина на којој је окривљени продавао саднице и на тај начин је заузео, представља јавну површину у смислу члана 2. Одлуке о заузећу јавних површина, а из тог разлога ни да ли су се у радњи окривљеног стекли битни елементи бића прекршаја за који се терети, а у зависности од тога и да ли су се стекли услови за доношење ослобађајуће пресуде и из ког разлога. На тај начин првостепени суд је учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 234. ст. 1. тач. 7. Закона о прекршајима, због које првостепена пресуда није мог-

ла опстати, па је она применом члана 244. Закона о прекршајима укину-та, и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.бр. 8310/12)

Аутор сентенце: судија Нада Гостојић

14.

**БИТНА ПОВРЕДА ИЗ ЧЛАНА 234.СТ. 1 ТАЧКА 15.
ЗАКОНА О ПРЕКРШАЈИМА**

**Ненавођење износа ПДВ-а који окривљени нису платили у за-
коном прописаном року чини изреку пресуде неразумљивом.**

Из образложења:

Побијаном пресудом окривљени су оглашени кривим због прекршаја из члана 60. ст. 1. тач. 13. и ст. 2. Закона о порезу на додату вредност, који чини правно и одговорно лице уколико не плати ПДВ у прописаном року у складу са одредбама члана 37. тач. 4. и члана 51. Закона о порезу на додату вредност, при чему је чланом 37. ст. 1. тач. 4. Закона о порезу на додату вредност прописано да је обвезник пореза на додату вредност дужан да обрачуна и плаћа ПДВ и подноси пореске пријаве, док је чланом 51. ст. 1. истог Закона, прописано да је обвезник дужан да за сваки порески период плати ПДВ који је једнак позитивној разлици између укупног износа пореске обавезе и износа претходног пореза, у року за подношење пореске пријаве из члана 50. ст. 1. овог Закона, а који рок је 10 дана по истеку пореског периода, са чињеничним описом изнетим у изреци првостепене пресуде да су криви ‘што до 11.04.2011. године за порески период од 01.03. до 31.03.2011. године нису уплатили порез на додату вредност’.

Из овакве изреке првостепене пресуде не види се који је износ пореза на додату вредност, а који су окривљени били дужни да плате у законом прописаном року, што изреку првостепене пресуде чини неразумљивом, јер од износа зависи и одмеравање казне окривљеном,

јер је то један од елемената неопходних за утврђивање тежине учињеног прекршаја. У самом захтеву за покретање прекршајног поступка наведен је износ пореза на додату вредност који су окривљени били у обавези да плате, а обавеза првостепеног прекршајног суда била је да утврди који је то износ и да тако утврђен износ наведе као саставни део изреке првостепене пресуде, а затим и образложења исте.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.бр. 2516/12)

Аутор сенценце: судија Анђелка Кораћ Фелбаб

15.

ВРЕМЕНСКО ВАЖЕЊЕ ПРЕКРШАЈА

Када је у време извршења дело било прописано као привредни преступ, након чега се изменама закона исто пропише као прекршај, против окривљених се не може покренути и водити прекршајни поступак нити се исти могу огласити кривим за прекршај.

Из образложења:

Виши прекршајни суд налази да је правилно прекршајни суд окривљене ослободио кривице у складу са одредбом чл.218 ст.1 тач.1 Закона о прекршајима, утврђујући да су дела за која се захтевом терете, у време када су учињена била прописана као привредни преступ из чл.50 ст.1 тач. 1 и 2 у вези ст.2 Закона о платном промету (“Сл.лист СРЈ” бр.3/02,5/03 и “Сл.Гласник РС” бр.43/04, 62/06), јер је изменама и допунама Закона о платном промету (Сл.Гласник РС бр.31/2011 од 9.5.2011 године) који је ступио на снагу након извршења дела, прописано да су иста дела предвиђена као прекршаји. Такође, првостепени суд је правилно окривљене ослободио кривице из разлога што је одредбом чл.3 Закона о прекршајима прописано да *“Нико не може бити кажњен за прекршај, нити се према њему могу применити друге прекршајне санкције, ако то дело пре него што је било извршено није било законом,*

или на закону заснованом пропису, одређено као прекршај и за које законом или другим на закону заснованом пропису, није прописано којом врстом и висином санкције учинилац прекршаја може бити кажњен” као и из разлога што је одредбом чл.6 ст.1 Закона о прекршајима прописано да *“На учиниоца прекршаја примењује се закон односно пропис који је важио у време извршења прекршаја”*, из којих одредаба јасно произилази да нико не може бити оглашен кривим за прекршај ако пре него што је прекршај учињен није био законом или на закону заснованом пропису предвиђен као прекршај нити се може изрећи казна или друга санкција која није била унапред прописана, те да овај *принцип законитости искључује оглашавање кривим и кажњавање за дело које није предвиђено као прекршај и за које није прописана одређена санкција.*

Неосновано се у жалби подносиоца захтева наводи да је у конкретном прекршајном предмету према окривљенима требало применити одредбе Закона о изменама и допунама Закона о платном промету, као блажег закона обзиром да пријављена дела нису привредни преступи већ да представљају прекршаје, ово из разлога што се у конкретном случају на окривљене не могу применити одредбе Закона о изменама и допунама Закона о платном промету, јер одредбе овог закона не представљају блажи пропис, обзиром да дела која се окривљенима захтевом за покретање прекршајног поступка стављају на терет нису у моменту извршења дела била прописана као прекршај, те да је примена најблажег прописа на учиниоца могућа само ако је одређено дело пре измене прописа било прописано као прекршај.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.бр. 7125/12)

Аутор сентенце: судија Златко Шкрипац

ОДЛУЧИВАЊЕ МИМО ЗАХТЕВА

Прекршајни суд је одлучио мимо захтева за покретање прекршајног поступка када је окривљеног прогласио кривим за прекршај који се окривљеном захтевом за покретање прекршајног поступка ставља на терет само кроз правну квалификацију прекршаја, а не и чињеничним описом радње из које произлази правно обележје прекршаја.

Из образложења:

Одредбама члана 215. ст. 1. Закона о прекршајима је прописано да се одлука у прекршајном поступку односи само на лице које се захтевом за покретање прекршајног поступка терети и само на прекршај који је предмет поднетог захтева, а ставом 2. тог члана је прописано да суд који води прекршајни поступак није везан за предлоге и оцену у погледу правне квалификације прекршаја. Такође, ваља рећи да је одредбама члана 160. ст. 4. Закона о прекршајима прописано да се поступак води само у погледу оног прекршаја и против оног окривљеног на који се односи решење о покретању прекршајног поступка.

У конкретном случају, захтевом за покретање прекршајног поступка окривљени се кроз правну квалификацију прекршаја терети за прекршај из члана 330. ст. 1. тач. 1; члана 331. ст. 1. тач. 80; члана 329. ст. 1. и члана 331. ст. 1. тач. 47. (све из Закона о безбедности саобраћаја на путевима), док се кроз чињенични опис прекршаја окривљени терети да је “дана 09.07.2011.године у 16,20 часова, у С.М. у улици В. Ч., управљао мотоциклом који није уписан у јединствени регистар возила, без возачке дозволе оне категорије којом управља и јер се кретао улицом К., од правца улице АБ., на којој је саобраћај регулисан светлосним саобраћајним знаком, није се зауставио када му је светлосним знаком био забрањен пролаз, већ је скренуо лево у улицу АБ, где наставља кретање даље право у улицу П. и доласком до улица П. и И., возач пролази кроз раскрсницу у моменту када му је светлосним саобраћајним знаком био забрањен пролаз, при чему није прошло више од 10 минута између узастопног проласка”, дакле, окривљени се кроз чињенични

опис прекршаја у захтеву не терети да је ‘’управљао мотоциклом и није поступио по знацима и наредбама које су му давали полицијски службеници са службеним возилом, упаљеним светлосним и звучним уређајима на службеном возилу, наређујући да заустави мотоцикл којим је управљао’’, прекршајни суд чак ни решењем о покретању прекршајног поступка није покренуо поступак због прекршаја из члана 331. ст. 1. тач. 47. Закона о безбедности саобраћаја на путевима (покренут је поступак због прекршаја из члана 330. ст. 1. тач. 1; 331. ст. 1. тач. 80. и из члана 329. ст. 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима), па је стога прекршајни суд проглашавајући окривљеног кривим и за прекршај из члана 331. ст. 1. тач. 47. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, који је описан у тачки 3. изреке првостепене пресуде, одлучио мимо захтева за покретање прекршајног поступка, те је на тај начин прекршајни суд учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 234. ст. 1. тач. 11. Закона о прекршајима.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.бр. 7846/12)

Аутор сентенце: судија Милорад Вукајловић

17.

ИЗРИЦАЊЕ КАЗНЕНИХ ПОЕНА

Да би се учиниоцу прекршаја могли изрећи прописани казнени поени, потребно је да у време извршења прекршаја поседује важећу возачку дозволу издату у Републици Србији.

Из образложења:

Прекршајни суд је окривљеном за прекршаје за које је оглашен кривим и кажњен, поред новчаних казни и заштитних мера, изрекао и казнене поене, иако из доказа изведених у прекршајном поступку јасно произилази да окривљени дана 05.06.2011.године, када се и терети да је учинио прекршаје за које је оглашен кривим и кажњен, није поседовао важећу возачку дозволу издату у Републици Србији. Околност да је

окривљеном накнадно, после извршења прекршаја, дана 08.07.2011. године, издата возачка дозвола за управљање моторним возилима „АМ“, „А1“, „А2“, „Ф“ и „М“, а дана 17.08.2011. године и пробна возачка дозвола за управљање моторним возилима категорије „Б“, није одлучна за опредељење суда да се окривљеном изрекну казнени поени, будући да је одредбама члана 34. став 4. Закона о прекршајима, прописано да се казнени поени могу изрећи возачу који поседује важећу возачку дозволу издату у Републици Србији, а како окривљени у време извршења прекршаја, односно дана 05.06.2011. године, није поседовао важећу возачку дозволу издату у Републици Србији, то и није било места да му се за наведени прекршај изрекне ова врста казне.

Како је првостепени суд одлуком о казним поенима за прекршај из члана 330. став 1. тачка 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и прекршај из члана 331. став 1. тачка 80. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, прекорачио овлашћење које има по закону и на штету окривљеног повредио материјално прекршајно право из члана 235. став 1. тачка 5. Закона о прекршајима, која повреда закона се може отклонити без укидања побијане пресуде, то је овај суд преиначио побијану пресуду, тако што окривљеном за наведене прекршаје није изрекао казнене поене.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.бр. 2558/12)

Аутор сентенце: судија Мирјана Тукар

18.

ОДЛУЧИВАЊЕ МИМО ЗАХТЕВА

Одлука у прекршајном поступку односи се само на лице које се захтевом за покретање прекршајног поступка терети и само на прекршај који је предмет поднетог захтева.

Из образложења:

Окривљени се захтевом за покретање прекршајног поступка од 18.08.2010. године који је на тражење првостепеног суда прецизиран 15.11.2010. године, терети да је 15.07.2010. године око 17,30 часова, у Ј., на раскрсници улица Г. Д. и Л., управљао мопедом у стању потпуне алкохолисаности, исти је имао 2,56 промила алкохола у организму, а што је установљено извршеном анализом крви, а потом се истим захтевом терети да је мопедом вршио скретање у лево у улицу---и услед неприлагођене брзине кретања стању пута и условима саобраћаја, тако да возило није могао благовремено да заустави пред сваком препреком коју под датим околностима може да предвиди и има разлога да предвиди, изгубио је контролу над мопедом и са истим слетео ван коловоза у десну страну гледано у смеру његовог кретања и пао са истог на земљану површину, што је правно квалификовано као прекршај из члана 330. став 2. тачка 4. и прекршај из члана 332. став 2. тачка 7. Закона о безбедности саобраћаја на путевима. У изреци ожалбене пресуде, под тачком 2. изреке, окривљени се оглашава кривим „што је истом приликом, дана 15.07.2010. године, око 18,30 часова, у Ј., на раскрсници улица Г. Д.а и Л., проузроковао саобраћајну незгоду на тај начин што је управљао мопедом, под дејством алкохола, у стању потпуне алкохолисаности, са 2,56 промила алкохола у организму, тако да је изгубио контролу над возилом и слетео ван коловоза, гледано у смеру кретања и пао на земљану површину, што је правно квалификовано као прекршај из члана 330. став 1. тачка 4. у вези става 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима.

Како је неспорно да се захтевом за покретање прекршајног поступка окривљени не терети да је саобраћајну незгоду проузроковао због војње под дејством алкохола, без обзира што је подносилац зах-

тева за покретање прекршајног поступка навео правну квалификацију прекршаја из члана 330. став 1. тачка 4. у вези става 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, за коју првостепени суд није везан, али је везан чињеничним описом прекршаја из захтева за покретање прекршајног поступка, сходно члану 215. Закона о прекршајима, то је првостепени суд оглашавајући окривљеног кривим за прекршај из члана 330. став 1. тачка 4. у вези става 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, одлучио мимо захтева за покретање прекршајног поступка, чиме је учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 11. Закона о прекршајима.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.бр. 11731/12)

Аутор сентенце: судија Милена Поповић

19.

САСЛУШАЊЕ ОКРИВЉЕНОГ

Поднесак браниоца окривљеног у коме се исти изјашњава о наводима из поднетог захтева, не можесе сматрати одбраном окривљеног.

Из образложења:

Виши прекршајни суд је размотрио изјављену жалбу, побијану пресуду и остале списе вођеног прекршајног поступка, те је истовремено поступајући по службеној дужности на основу члана 241. став 1. Закона о прекршајима утврдио да је жалба основана, те да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 3. Закона о прекршајима.

По урученом позиву браниоцу окривљеног за 04.04.2011. године исти се у заказано време одазвао те је изјавио да је окривљени због обавезе на факултету спречен да се саслуша. Након тога суд није позивао окривљеног, а његов бранилац је доставио поднесак који окривљени није потписао и насловио га као писмена одбрана и такав поднесак је

суд ценио као одбрану окривљеног. Јесте да је чланом 85. став 4. Закона о прекршајима прописано да окривљени има право да се брани сам или уз стручну помоћ браниоца кога сам одабере, међутим, бранилац окривљеног не може дати одбрану уместо окривљеног. Дакле, поднесак у којем се бранилац окривљеног изјашњава о наводима захтева за покретање прекршајног поступка, а који окривљени није потписао, не може се сматрати одбраном окривљеног, те је из тог разлога учињена битна повреда одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 3. Закона о прекршајима, јер окривљени у прекршајном поступку није саслушан пре доношења одлуке, а у конкретном случају не би постојали ни услови за доношење одлуке без саслушања окривљеног јер исти није уредно позван, а које позивање у том случају мора бити у складу са одредбама члана 162. став 8. Закона о прекршајима.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.бр. 44/12)

Аутор сентенце: судија Весна Вулетић